

Locum ex Sophoclis Oedipo Tyranno

a v. 157 usque ad v. 215.

explicavit

A. W. Schlegel.

Lm. 1. Recens. g. Jan. 1834.

Priusquam ad singula, quæ in hoc choro difficultiora
 inveniuntur, explicanda nos convertamus, pauca de me-
 trica quæ compositioni præmoneri haud abs re videtur.
 Quodsi metri, quæ hic parvus est simplex, naturam in univer-
 sum describere volumus, est illud quidem generis dactylici in-
 trimetus versibus jambicis impari longitudine. Sic statim in
 prima strophæ vv. 151, 153, 158. quibus antistrophici respondent
 vv. 159, 161, 166 sunt hexametri dactylici, huius, v. 152 est di-
 metrus jambicus arat. v. 154 trimeter dactylicus cum anacrusi, vv.
 155, 156 tetrametri dactylici, postremus denique primi strophæ
 rum paris versus dimetrus dactylicus. Ad secundam stropham
 progredientes, eamque cum antistrophæ comparantes vv. 162 et 168
 jambicos dimetros esse cognoscimus. Versus 169 dimetrus anapa-
 sticus est catalecticus in dissylabum. Sequitur tetrametrus dact.
 versus tetram. dact. catal. cum anacrusi, tum idem versus
 præposita dipodia jambica catalectica, rursusque idem con-
 junctus cum dipodia jambica, penultimus versus est
 tetrametrus dactylicus, claudit totum systema dimetrus jambicus
 catalecticus. Restat tertium stropharum par, cujus primus versus

est tripodia jambica acatal. conjuncta cum dimetro jambico acat.
191. est trimeter jamb. acatal., 192. trimeter jambicus acatal.
sequens versus compositus est ex dipodia jambica, cativa, et
tripodia trochaica, i.e. ithyphallio, excipit hunc versum finit
compositus ex trimetro dact. cum anacronsi, et ithyphallio.
Tum legitur dimeter jambicus, sequente dimetro troch. acatal. Ver-
sus penultimus ob corruptelam, quae ibi obtinet, datus est,
neque cuncti quidquam de eo proferri potest, cum etiam versus
antithypbae corruptus sit. Ultimus versus est trim. jamb. cat.

His de metris breviter expositis, quo sententiarum nunc car-
men hoc Lyricum, cum iis quae antea in scena sunt acta,
cohaereat, et interiorum sensum ejus peritus perspiciamus, e-
differatur, necesse est. Gravissima pestilentia totam Thebano-
rum urbem atque circumjacentem regionem vastante, sacerdo-
tes et proceres civitatis, ad Deorum iram placandam, uni-
versam omnium civium instituant supplicationem, simulque
regem Oedipum ex palatio progredientem et pompae illius
solemnis causam suscitantem, ut, quomodo praesens horribilissimam
calamitas amoveri possit, reperiat, flebiliter orant, quippe qui
jam antea victoria de Sphinge reportata, prudentia sua, civi-
tatem in summo periculo versantem, praeceperit. At ille, uti
regem bonum et civitatis saluti consulentem dicebat, jam, ut
populum summa liberaret pernicie, varias ingressus erat vias,
et pavoris fratrem, Creontem, Delphos, ad Apollinis oraculum

83
petendum, miserat. Haec dum res sacerdotibus enarrat, vestiti-
tus brevis, Apollinis responsum afferens, quo Divo Laji veteris
Thebanorum regio, quem Delphos profectum, in itinere a latro-
nitibus occisum fama ferebat, percussorem in urbe Thebanorum
latentem, vel morti puniri, vel exiturum urbe ejici jubet.
Quae res quam diligentissime assequaturus, sacerdotibus di-
missis, proceres civitatis accessit. Progreddus igitur in
scenam Chorus seniorum civium, et animis propter rumo-
rum oraculi jam per urbem cognitis anxius et sollicitus,
Deorum numen pie venerans, ut tandem calamitatem illam
se amplius ferendam amoveant, singulos precatur.

Divo edict. Oraculum Chorus vocem Jovis nuncupat, non
Apollinis, filii ejus. Nam Apollo tantum Jovis iussa effe-
rebat, et tantum minister erat ejus consiliorum. Recte igitur
Ioh. ad hanc locum: ο παρ' Ἀπολλωνος ἐπορεύσῃς Διὶ
ἔρξε δὲ πατὴρ, καὶ παρ' ἐν ἑνὶ λαβδάρῳ τὸς πατρίδας
καὶ τοὺς ἀνδράποδς ἐνέειπεν. Similiter Homerus Il. II. 93. Διὸς
ἄρπας, δόδα δαΐφης. et Aeneid. I. 257. Accipite ergo, animis at-
que hanc mea figite dicta, Quae Parvo pater omnipotens,
michi Phrygiæ Apollo praedixit. - Forma εὐγενὲς, in melio-
ribus libris est et tectus. Il. 5. 209 ἄγχι εὐγενὲς, xiv. 824. ἄσπε-
τος ἄνθρωπος. τίς qualis, nondum enim Chorus naturam ora-
culi perspectam habet, sed rumoribus tantum de eo audit.

ἔπος τοῦτο οὐδὲν ὀφείλει. omiffae sunt more poetico praepositivus
 ἔπος et eis, quod eo facilius toleramus, quod jam in casibus
 illis inest notio eadem, quam praepositivus additae artius
 tantum definiunt. cf. v. 142. ἔπος μὲν βῆδ' αὖτ' ἰστέον. El. 354
 Matth. §. 354. 3'. — ἐνταρπαι. Schol. ἐντάρπαι. — ἐντάρπει ex-
 tendi, de mortuis proprie dicitur. Germanice locum arctamus:
 ich bin entseelt vor Furcht. ὁσέως non active est dictum, qui
 metum injicit, sed passive, qui metuit. Eadem significatione in-
 venit ap. Thuc. II. 3. Platon. de rep. II. p. 413. D. de leg. I. p. 647c
 p. 649. D. cf. Kuster. ad Xen. Oec. 7. 25. πῶλ' αὖτ' ἰστέον. — ἔπος
 nimium meum metus oneratus. Nam graeci poetae saepe tales
 animi affectiones, quae sponte oriri solent, tamquam e volun-
 tate subiecti dependentes depingunt. Notae sunt quidem quae-
 ri formulae ὅσ' αὖτ' ἰστέον, πῶλ' αὖτ' ἰστέον. cf. El. 906 ὅσ' αὖτ' ἰστέον.
 παρὰ ὅσ' αὖτ' ἰστέον — ἰστέον. cf. v. 1096 ἰστέον ὅσ' αὖτ' ἰστέον et 244 Ba-
 xer ὅσ' αὖτ' ἰστέον (a voce ἔω, ἔω). Est igitur ἰστέον qui in faciem
 vocis in imploratur. Aliud est ἰστέον v. 173 ubi ἰστέον παρὰ
 sunt latrones qui exclamationem ἰστέον excitant, i. e. qui gravissi-
 mo cum dolore coniuncti sunt, ut recte praenepit Wandrus
 ἔπος μὲν βῆδ' αὖτ' ἰστέον. — ἔπος. — ἔπος. Sensus
 non est ut Schol. voluit ἔπος ἢ ἔπος, ἢ πῶλ' ἔπος ἔπος;
 sed potius, quid mihi vel novi vel veteris (πῶλ' ἔπος quod
~~est~~ superiori tempore jam cognitum, recurre) negotii in iun-
 gio? περὶ τῶν μὲν ἔπος. περὶ τῶν μὲν ἔπος. Herm. ad. 294

Vocatus oraculum τῶν ἔπος ἔπος, quod Schol. recte expli-
 cat: πῶλ' ἔπος ἔπος ἔπος καὶ ἔπος ἔπος αὖτ' ἔπος ἔπος.
 Ceterum oraculum pro persona habitus, more poetico.
 ἀνὰ πῶλ' αὖτ' ἰστέον. Dativum pro nom. expectantibus. ob sequens πῶλ' αὖτ' ἰστέον,
 et recte multi codd. tertium casum exhibent; quae
 tamen lectio aperte est fabulae imperti glossema, quippe cui
 similitum anacothorum exempla non in mentem venerint,
 cf. Matth. gr. gr. § 631. 1. Buttm. § 157. 2. Est vero anacothon id
 orationis genus, ubi ob negligentiam quandam, vel des. diligentia
 incepta constructionis ratio desinit et cum alia mutatur.
 Scribere fortasse voluit poeta: invocans vos, oro, ut adfatis
 mihi praesentes, pro qua ratione, omisso verbo precandi, impierat.
 solum posuit — παρὰ πῶλ' αὖτ' ἰστέον. Thuberum dea tutelario.
 Vignum eius in foro positum erat, quare ipsa ἰστέον ἔπος
 ἰστέον dicitur. cf. Hist. Hist. c. 20. Pauf. II. 17. 1. Cognomen
 quod fuit ap. Thubanos εὐαρία, quare haec denominatio ab
 ipsa dea in sedem eius transfertur: ἰστέον εὐαρία. nunciat
 ut Buttm. § 119, 81. et Matth. § 110 docent, non est nunciat
 rotundus, formam circuli exhibens, sed multos nunciatos habens.
 nunciat dicitur chori, quia regi βῆδ' αὖτ' ἰστέον. cf. Spent. ad
 Ceterum in Dian. 282. Simonides in Anthol. pal. II. 212. — ἰστέον ἔπος.
 ita apud poetas saepe cum verbis: sedendi vel flendi, coniu-
 gitur locus, ubi aliquis sedet vel stat. Exempla dat Matthiaeus
 § 409. 4. b. — ἰστέον — ἔπος. Constructio huius loci haec est:
 ἰστέον καὶ ἔπος, αὖτ' ἔπος ἔπος καὶ πῶλ' ἔπος ἔπος ἔπος ἔπος ἔπος.

κέρως πόδες ἐντομίας ἡνέβαι. Quod quædam duos genitios
negat πηναίος et δὲς ἐν ἐπιφύτῳ, quod δὲς voc. nimis lon-
ge ab eo separatum est. Δαξογυμνός πῶτα est ὄγρυμνός
δὲς πόδα. Δύειν est perficere, conficere ὑδρίαν. Affert Schol.
Horn. H. d' 365. ἥ δ' ἦν ο' ἐξαρύω γὰρ καὶ δαξέον ἀναβράχους
ἐντομίας καὶ πρὸς τὴν dictum. Nam ex denuum quod Diu cala-
mitatis flammam castigant, sicut ἐντομία. i. e. ἡδὸς καὶ δὲς
τῶν τόπων τῆς πόλεως. Schol. δὲς. est de sphingis puivulo
dictum. δὲς. Mathias a verbo separandum putat, ut sit
δὲς δὲς ad evadendam calamitatem (cf. gr. gr. p. 1158) et con-
sit illi quidem v. 188 τὸν δὲς πέρυρον δανόν. Sed videtur illi
hoc notis inesse: quæruptes, i. e. ob magnam illam præcipientem
et ob præco et sacrificia, quibus nos veneramus: opem fœ-
te o Diu. Quare nostris hoc malum δὲς cum verbo coniungit
quod fuit Menogranus. —

ἔο ποίος, ἀνέγιδμα. Hiatus in arsi jambica et trochaica etiam
apud tragicos invenitur. cf. U. v. 164. Hermann. elem. Doct. orat.
p. 49. in. rās aptissime positum est, quam hic enumeratam causam
gemitus exponat. ἑτάος i. e. αἰὲς, et eadem significatione
legitur ὁταός. U. 149. cf. Trach. 795. ἔχως ἐξοράδος explicat
Schol. ὅτι τὸ διὰ τῆς βουαῆς καὶ πρὸς τὴν δὲς γένεσιν δ.
ἀφ' ἧτος καὶ ἀνωτῆς. Dictum est hoc de artificio quodam
quo, sicuti lancea ad hostes depulsum, Chorus ad avesten-
dam malam uti possit. ὅτε γὰρ τὸ cf. 25. ὑδρίων γὰρ καὶ
αὐτὸν ἐγκάστους χερσὶς, ὑδρίων δ' ἀνέλας βουρῆς, τῶν δὲς

δὲ δὲς γυναικῶν. Nunc vero Musphæus ad Tob. A. gr. 5, 91. p. 290.
monet, veteres in precationum formulis hæc tria felicitatis
publicæ monumenta, frugum ubertatem, futuram gregum, nationum
firmitatem plerumque coniungere. ἀνέχων τὸν εὐνοίαν καὶ
ἀνέχων αὐτὸν ὑπὲρ τὸν εὐνοίαν. Sic dicitur παχὺς, πῶτα δὲς
τόπος. in pariendo. De v. 177. supra jam vidimus.
ἄλλος — δὲς. Affert cum toto loco conspectus Menogranus Eur. Hipp.
822. ὅς τις γὰρ ὡς τις ἐν χερσὶν ἀφαιρὸς αἶψ', πῶτα δὲς ἐν τῇ δὲς
καὶ πῶτα ὅς τις γὰρ. ἄλλος ἄλλος est alium super alium
cf. Matth. 5. 403. ann. Eur. Trach. 1323. ἄλλος δ' ἄλλος ἐξοράδος. Affert
866. πότος πῶτα πῶτα ὑδρίων. καὶ πῶτα πῶτα — proverbium, quo si-
gnificatur mali celeritas et vehementia. Ita Menogranus qui conspectus
Eur. Hec. 608. ἀνέλας ὅχως ναυτῆς ἐν ἀνέχῃ καὶ πῶτα πῶτα.
ἐξοράδος δὲς. Schol. τὸ ἄλλος ἐξοράδος. Δὲς, qui occidentem versus
habitabat, Plutarchus est, quippe cuius vestrum signum occidentale ad
litus Greci (δὲς) situm erat. Similitur Pindarus dicit Pyth.
IX. v. 21. φῶτα πῶτα Ἀχέροντος ἀντὶς πῶτα ὅς τις.
ἔν ἀνέχῃ. ἔν πῶτα ad prægressum ἄλλος ἄλλος. ἀνέχων
vero significat quæ. Hinc Zahl, ungezählet et additus gen. ejus cui
quæ non numeratur. Sic Trach. 247. χερσὶς βεβῶς ἦν ὑδρίων δὲς.
ὑδρίων. i. e. longum tempus quod numero dierum non erat de-
finitum. U. 132. οὐδὲ πῶτα ἐν καμῶν ἀποπαύσας, ἀνέχων
ἔν δὲς ὅς τις. ubi Schol. annotat δὲς ἐν δὲς ἀνέχων δὲς.
Hæc nostrum locum hæc male explicat Wunderus: Qui-
bus (καὶ ἀνέχων) abundare putat verba cf. Matth. gr. gr. 5. 339. qui
locum ita capit et, ὅς τις ὅς τις ἀνέχων ὅς τις.

ἡμέρα. Ioh. cā pū tūxoria dārou. cf. Ant. 1071. ἀνθρώποι, ἀνθρώπων.
 ἀνθρώπων νέων. cf. 1197. εἰς ἐκείνῃ ἡμέρῃ κυροῦσθαι αὐτῶν ὅπως
 Πλατωνίου ἐν, hortusum enim uxorosa, ob timorem uxoragio-
 nis (unde Darsidagosa dicta sunt a poeta) neque deflebitas neque
 sepulcorum horrorem adepti sunt. Vulgaribus olim Darsidagosa quae
 minus bonum est, respiciunt uero ad campum mortuorum fontem. -
 εἰς δὲ i.e. in δὲ τούτοις, inter haec uero, i.e. praeterea. Neque uero
 illud τούτοις omittum censendum est, nam saepe praepositivus, acciden-
 te maxime particula quadam ut pū, δὲ, γὰρ, adverbiorum iustas
 habentur; quippe quae reuera primitus fuerint aduerbia. Sic scilicet
 sequitur τὴν i.e. ἐν τῇ adverbialiter: iuxta. cf. Matth. 8594 I.
 cf. Ioh. 960. εἰς τὴν Σινὰ βοσκὰς καλόδες ἡγεῖσθαι. εἰς appo-
 situm ad quodam suggestum (εἰς τὴν Σινὰ significat. Usurpatam ap-
 pōsi. Chron. 722 πόντι ἀνὸν χύμαρος de sepulchri tumulis ut
 nostro loco de editioribus altarium gradibus: εἰς τὴν πόλιν. gen-
 tibus causam etiam per se, nulla praepositione ut errata, εἰς
 addita significat, maxime apud poetas. cf. U. 1075 τὴν εἰς πόλιν
 εἰσελθὼν εὐχόμενος. i.e. πόλιν εἰσελθὼν. cf. nostrae fabulae n. 105
 et Matth. 9. 9. 8. 368. Minus recte Wunderus genit. a verbo a-
 ppositum putat. - inchoat. Sic sapientia oracula in - 99 cadentia
 pro femininis habentur cf. v. 81. εἰ γὰρ ἐν τῇ γῇ τῇ εὐχόμενος (β. 47).
 Ant. 1074. εἰσελθὼν εὐχόμενος. Phil. 1471. Μυρταὶ εὐχόμενος cf.
 Blomfield. Ross. ad Steph. Sept. c. Th. v. 210. Πόντις ceterum ad remu-
 undum malum et Deorum iram plerandam institutus: ἀπὸ τῆς

effulget. cf. v. 172 ἡγάπη. ἴδω τὸν νεφέωνος ἀστὴρος ποταμὸν ἔχοντα
ἡγάρεσόν. ἰδοὺ ἀγῶνες, ἀπὸ τοῦ ἀντιβᾶν. Transfusus autem nobis
de flamma effulgenti, ad clamores fletus et acutus lamentantium
mulierum. Similitudo et Graeci dicunt ἀγῶνι ἔχοντα, et Latini. splen-
dida vox. Cuius Pont. cap. 55. ἰδὼν ὁ πῶρ, jam supra diximus esse, vel
propter bonarum supplicationes, vel pro his — dānῃ. non vis robustus est
sed defensio; quo significatione nostri ἀδελφὴν admonet; de cor-
junctis ἔλθω δānῃ cf. quae ad v. 185 de soc. inuicem sunt di-
cta, et Matth. Gr. gr. S. 112. ann. 2. Non potest ulla Sophocles pa-
riter dicere potuit δάμνην ἡγῶνα atque Hesich. Chrest. 490 ἔλ-
πομένην ἡγάρεσόν. —

Aggē. Aggē attentas suas est aggravis calamitatis, non tantum
causes bellica sed omnino omnis si nec tributus. Quare, cum
hoc loco presentia amicos dicatur, exaror aggravis, et regi-
bōr, incidit, non aut flet, prolixiorum deus, armatur. cf.
H. 106. Act. 1385. H. v. 569. exaror aggravis adjectivo omni-
no quāt. additur, qui notiorum quae in illo inest artius
definit. In tragici maxime adjectivo cum a privativo con-
positis qu. talia addunt. cūq. notio jam in ag. contenta
sit, more privatio sententiam augens et amplificans. cf.
U. 36. dōrōr dōrōr i. e. dōrōr dōrōr. Plura dabit Mat-
thiae pr. q. 839. regi-bōr. Hoc dūcē videtur poeta: Martem
cūq. arceat, propter vulnura, quibus afficiet oves,
summo clamore, sive epulata exipit. Ita recte bland. Sch. sequens.

παρισσοῦν ἰσάμηναι ῥαῖος, ποτιρε δῖοντο pro cad. ἰσάμηναι. ποτι-
ρε. melius enim illud vatum poete ponere, ad vim sententiae, quam
ut Ares expellatur, orat Orons. augendam, quo etiam valet ad.
dictum ἀπογοῖς πῆγας i.e. δαῖ τῶν ἑγῶν πῆγας ἑγῶν. — Anst.
cum inf. Ἄγρια ῥαῖος alii a procedenti πῆγας aptum voluerunt,
alii ex hoc imperativo alteram et dōs sumptum: ita ut valeat. et
fac ut Ares terga det; Minus acc. cum inf. in precibus quoniam
monuit, de qua re cf. Metth. Jo. gr. § 547. εἰς ἡμῶν δῖος
pro Ἀρεῖς ἑγῶν. Schol. ἡγοῦν εἶδος οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν πῆγας εἶδος
quae explicatio ducta est ex Odys. pl. 29. 89. cf. Eur. Ophi. Tana 408.
Sed melius Anasparsus mare Atlantici esse statuit, tam quod
omnium qui tunc quidem innotuerunt a Graecia longissime absit,
aptissimumque adeo fuerit, in quod passim ablegare conposuit
Thibani. De more Graecorum omne malum et periculum in ma-
re proijciendi, ita jam Hom. Il. 2. 314. οἱ δ' ἀπὸ τῶν πῆγας τῶν
ἡμῶν δῖος ῥαῖος ἑβῶντο. ἀποῖοντο cf. v. 215 ἀπὸν. Est autem dōs
saep in compositione idem, quod α privativum. legitur sic δῖος
et δῖος, δῖος et ἀποῖοντο, ἀποῖοντο et ἀποῖοντο, συνῆλθε
alia. De re cf. Xenoph. Anab. III. 5. 12. Dicit autem Chorus Posti-
lurini litus, et insipiens regione Salmydessus, mare Thracicum
enim dicitur propter, quia Thraciam attinet. τῶν, omnino,
est, explicante Desfontis ἀπὸντο est omittit, passus igitur totius
loci talis. Si nos aliquid omittat, ita ut non modatus hoc
modum (i.e. ἡμῶν) evanescit. Quid in libro est et involutis

10 87
nonnulli editores in hoc mutarunt, nam invenitur, quamquam
parvis locis. etiam ad cum conjunctionem constructum, de qua re
cf. Metth. Jo. gr. § 545. β. — τῶν. passus ad mare fructat.
ποῖοντο similiter de salmine dicitur Od. Col. 1659. οὐ γὰρ εἰς ἀπὸν
οὔτε ποῖοντο δῖος ῥαῖος εἰς ἡμῶν. ῥαῖος ῥαῖος autem
passus dicitur quo ῥαῖος cf. d. 1016. id est τῶν ῥαῖος ῥαῖος
et ῥαῖος ῥαῖος τοῖς. et nostrae fabulae cf. 237. —
Ἄνδρ' ἀνδρῶν. Hoc cognomine Ἀπολλῶ saepe designatus, cuius ducis
explicatio proferunt viri docti. Terminus de Lyria nonnulli
cogitaverunt, minus prudenter, nam adj. α. Roma formatum Avior
est non Avior. Alii luporum significationem in hoc nomine
latere putabant, quippe quod de Deo dictum sit, qui Lupus odit
vel vitat. Et appellatus revera Ἀπολλῶ ἀνδρῶν, et lupus ei,
tamquam gregem prolepti conspuat, et saepe bestias Diis
invisas, ipsis conspuat in omnes, quippe quarum morte gande-
ant, et Curi. Ius. Baicho hinc facit. Attamen adj. Av-
rior rectius conjungi videtur cum humerico ἀνδρῶν ῥαῖος
(conspuendus) vel latinis verbis ipsam rem dicens: lra, lra ore
Nam Ἀπολλῶ ita nominatus tamquam Deus lra, non quia
idem est atque Melior, qui quidem Deus ab eo discernitur Odys.
III. sed nihilominus est Deus lra, et non ocellis, attamen
deus vitae, ut porro est Diana. Cum hac significatione simul
cohaeret, quod tamquam oratorum proles, ne ocellas et
occellas lra ita sit. cf. Grazer Symbol II. p. 132 sq. 133 sq.

τὰ αὐτὰ - si a narratione ad personarum cupressarum computationem, natus
 continetur, vocatus, primum locum obtinere solet. cf. Hesych. § 312
 5. ἀνδραγαθία. Ulmi interpretatur, commemorare, celebrare. M est di-
 videre in diversas partes dispartire. πρὸς ὅσον ἡ ἀνδραγαθία ἀίψα.
 De Attemida facis fronte cf. Cramer Symb. II. 190. - καὶ ὁ κω. Tran-
 sit oratio a vocativo in orbem finitum cf. Hesych. § 362. νηπιότα
 ποταμὸς δ' ὅδε, καὶ τὰ Ἰωάννα πάλαι προσεδύω. cf. Hesych. § 312 5.
 τὸ δ' ἡρώδης γὰρ ἰ. ἡρώδης. cf. Cramer Symb. III. p. 90 -
 εἰς ἵον. De hoc vocabulo cf. quae ad v. 154 sunt monita. ὄψα-
 ῶν πάλαι. Solebant enim sacris insomni Bacchi sacerdotes
 nocturna mystica celebrare. ἀντίον. i. e. ἀντίον, ut supra
 memoravimus. Sed ἀντίον est ἄνθρ. inter Deos quia nullam
 habebat templum, nullo in honore erat apud mortales. Conferri
 potest Homeri Odis. V. 890. ubi sic Zeus ἄνθρ. ἀντιόχης.
 ἐξ ὅσων δ' ἰπὸς 266, δρῶν, οἱ ὅσων ἐχρῶν. —

